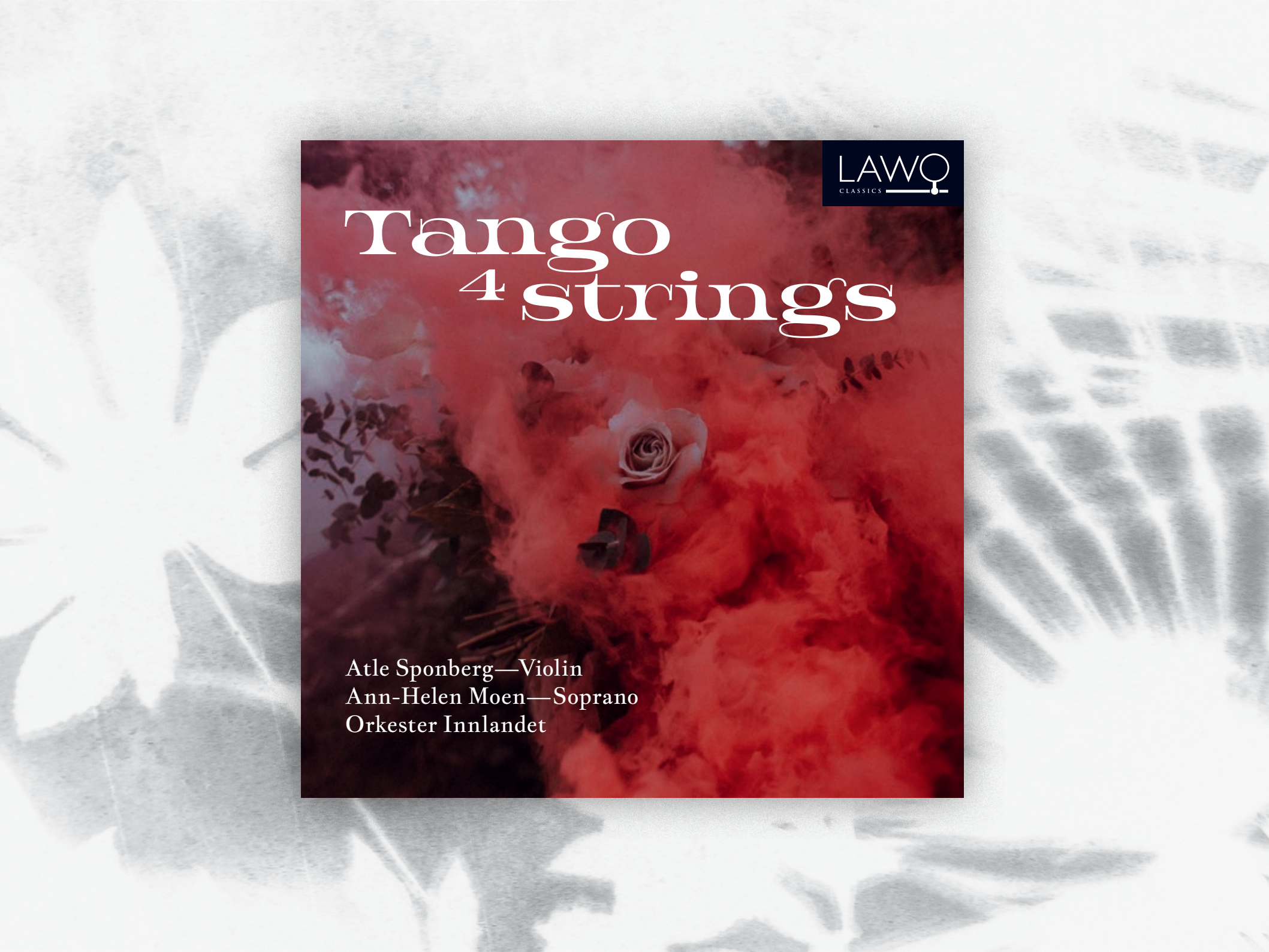

LAWO
CLASSICS

Tango 4 strings

Atle Sponberg—Violin
Ann-Helen Moen—Soprano
Orkester Innlandet

Vakre ord om Tango

«Tango, en dans fra hjertet. Tango er mann og kvinne i søken etter hverandre, i søken etter en omfavelse, en måte å være sammen.»

«Tangoen kommer fra innlandet og fra havet, fra sjømann-sangene. Den kommer fra de afrikanske slavene og fra de andalusiske sigøyerne. Fra Spania har den tatt med gitaren, fra Tyskland trekkspillet og fra Italia mandolinen og arien.»

Tango begynte jo med sangere akkompagnert av gitarer, og dansen fikk rytme fra gitaren. Senere ble det lagt til flere instrumenter, og faktisk ble tango først spilt med akkordeon, ikke bandoneon. Men bandoneonet ble jo senere det som vi kan kalle tangoens sjel, dette vakre instrumentet som opprinnelig kom som et transportabelt kirkeorgel fra Tyskland, og fikk sitt navn fra Heinrich

Band. Utviklingen gikk videre, og resulterte i det vi kan kalle «Orquesta típica» som bestod av flere bandoneon, piano, bass og en fiolingruppe, noen ganger også cello og bratsj. Et annet typisk ensemble var tangokvintett, som bestod av piano, bandoneon, fiolin, gitar og bass, som både ble brukt av tradisjonelle tangogrupper og av Piazzolla.

Som vi ser har tango alltid blitt fremført med varierende besetning opp igjennom historien, og jeg har derfor igjennom årenes løp bestilt arrangementer for kun strykere, enten solo fiolin og stryk, eller bare for rent kammerorkester. Det har blitt en del tangoer etter hvert, og derfor tenkte jeg det var på tide å få spilt inn alle disse, med en idé om å bevare tangoens sjel og rytme for bare strykere. Tangoen kan være intens, sentimental sensuell og lidenskapelig, men også aggressiv, rå og smertefylt – både komplisert og enkel på samme tid.

Atle Sponberg

El Choclo, *La Cumparsita* og *Canaro en Paris* er fra tangoens tidlige epoke, også kalt «Guardia vieja» (Den eldre garde). *El choclo* er fra 1903, *La Cumparsita* fra 1916 og *Canaro en Paris* fra 1925. De er skrevet som dansemusikk og var opprinnelig ganske enkle i formen, men med årene har de blitt tolket i utallige former der man etter hvert begynte å ta seg friheter i arrangementene, både med å endre harmonier, legge til nye variasjoner over det opprinnelige tema og at det å «snakke» frasene, altså frasere mere som talespråk, ble et mye benyttet virkemiddel. I *Canaro en Paris*, som er dedisert til den uruguayanske fiolinisten og orkesterlederen Francisco Canaro, hører vi et tema på slutten som er mere virtuost med masse 16-delsløp. Også *La Cumparsita* har fra tidlig av fått slike variasjoner lagt til på slutten. Foruten at det var gøy og utfordrende for musikerne, ble dette en måte å signalisere til danserne at nå nærmer det seg slutten, og dermed kunne de gjøre sine trinn mere intense og energiske for å avslutte med bravur akkurat som musikken.

Milonga de mis amores er i en litt mere leken og livlig rytme som blir danset og spilt

sammen med tango. Den har det som vi kaller en milonga-rytme, som skal stamme fra den cubanske habaneraen.

Et tredje viktig element i tangotradisjonen består av valser, altså i 3/4-dels takt. Det er vel resultat av en egen argentinsk logikk at man likevel kan danse tilnærmet tangotrinn til slik vals. *Romance de Barrio* av bandoneonisten Anibal Troilo er typisk eksempel på dette. *La partida* er forresten kjent under mange forskjellige titler og spilles også utenfor tangoens sirkler. I Argentina kalles den gjerne *Quiero ser tu sombra* (jeg vil være din skygge), men den er mest kjent som avskjeden — *la partida*.

I *Lagrimas negras* (svarte tårer) hører vi et eksempel på en cubansk bolero. Bolero regnes som etterkommer etter habaneraen, som jo er kjent som et av tangoens opphav. På Cuba var de afrikanske røttene mye mere til stede i populærmusikken, derfor er det mye mere synkoper i cubansk enn argentinsk musikk.

Den felles opprinnelsen til habanera og tango kan spores helt tilbake til den franske

kontradansen (som igjen kom fra engelsk country dance, men da er vi virkelig langt tilbake i tid!). De franske plantasje-eiere og deres slaver tok den med seg fra Haiti til bl.a. Cuba. Der ble den kalt contradanza og ga opphav til den cubanske rytmen danzón. Denne igjen utviklet seg videre til habanera, chachacha og mambo for å nevne noen innflytelsesrike og kjente danser. Og så vandret den videre ned gjennom Sør-Amerika, og ble opphav til den argentinske tango og milonga-rytmen.

El diablo suelto (Fanden er løs) av Heraclio Fernandez er en venezuelansk variant av vals som har blitt så rask og virtuos at den knapt er til å kjenne igjen, og stilen er mere kjent under navnet *Joropo*. Den går i 3/4-dels takt, men kjennetegnes med at den leker mye med å etterligne 6/8-dels og 3/2-dels takt på samme tid.

Retrolonga er en nykomponert milonga av Sverre Indris Jøner, som for øvrig har arrangert alle de tradisjonelle tangoene på denne utgivelsen. Den ble opprinnelig komponert for bandet Electrocutango med sterke elementer fra brasiliansk samba-reggae-tradi-

sjon. Men han laget senere en orkesterutgave der fokus på trommene ble erstattet av en virtuos «samtale» mellom de forskjellige instrumentene i orkesteret.

Astor Piazzolla startet med å komponere «tradisjonell» tango, men etter sine komposisjonsstudier fant han sin egen retning som ble hetende Nuevo tango — ny tango. Han har formmessig frigjort seg fra mange av dansetangoens begrensninger og utforsket elementer som var lite brukt i tangosjangeren. Det er særlig elementene fra barokk, jazz, sigøynermusikk og samtidsmusikk som er mest merkbart. På samme tid er det tydelig å høre at han beholder mange av tangoens kjerne-elementer. Man kan f.eks. observere den ekstremt frie og talerytme-aktige måten å frasere på hos solistene — i hans orkestre særlig fiolin og bandoneon. En slik «tango-rubato», der akkompagnementet bevisst ikke følger solistens rytmiske krumspring, skaper en helt egen spenning og intensitet som er meget karakteristisk i tango.

Soledad, Ave Maria og *Oblivion* representerer hans mest romantiske og elegiske side, mens

Escualo (som forøvrig betyr hai, noe han var lidenskapelig opptatt av å fiske) er dedisert til hans fiolinist Fernando Suarez Paz. Historien vil ha det til at Suarez Paz visstnok maste på Piazzolla om han ikke kunne skrive et stykke spesielt for ham. Han hadde nok et vakkert og romantisk stykke i tankene. Piazzolla kvitterte med å gi ham det teknisk mest krevende stykket han kunne komme opp med, nemlig *Escualo*.

Når man skal skrive arrangementer av tango og annen latinamerikansk musikk for klassisk strykeorkester, er det en del spesielle utfordringer. De fleste handler om hvordan man kan sette om i noter alle de musikalske elementene som ikke er notert. Alt det musikerne bare vet siden de kan stilarten, men som ikke er skrevet ned og som ofte er ganske vanskelig å notere. I tango snakker man gjerne om å spille «con mugre» (med «skitt under neglene») som er en måte å beskrive alle de små nyansene i spillet som skal til for at det skal føles riktig, men som gjerne ikke er «korrekt» på instrumentet. Det involverer gjerne utradisjonelle måter å lage tilleggslyder og effekter på mens man spiller, eller

måten man bruker aksenter, staccato, glissando og crescendo på, på et subtile detaljert nivå som ofte er vanskelig å skille fra en bestemt musikers personlige uttrykk. Hvor mye av slike ting kan man ta med seg inn i den noterte musikken? Jeg eksperimenterer kontinuerlig for å finne den gode balansen som ikke inkluderer så mye informasjon at det blir umulig å lese/spille, men tilstrekkelig til å gi det et tilnærmet autentisk preg.

Sverre Indris Jøner
Arrangør, pianist og komponist.

Beautiful words on Tango

“Tango: a dance from the heart. Tango is a man and a woman in the search for each other, in the search for an embrace, a way of being together. The tango comes from inland areas and the coast, from seaman’s shanties. It comes from the African slaves and the Andalusian Gypsies. It has incorporated the guitar from Spain, the accordion from Germany, and the mandolin and the aria from Italy.”

The tango began with singers accompanied by guitars, and the rhythm of the dance developed from the guitar. Eventually more instruments were added, and in fact the tango was played first by the accordion, not the bandoneon. But the bandoneon later became what we could call the soul of the tango. This lovely instrument originally arrived as a portable church organ from Germany and was named after Heinrich Band.

The music continued to develop, and resulted in what we can call the “orquesta típica”, which consisted of several bandoneons, piano, bass and a group of violins, and sometimes also a cello and viola. Another typical ensemble was the tango quintet, which comprised piano, bandoneon, violin, guitar and bass. This was the combination used by both traditional tango groups and Piazzolla.

As we can see, tango has always been performed with a variety of ensembles throughout its history, and I have thus in the course of the years commissioned arrangements for strings only — either solo violin and string section, or for chamber orchestra. There have been quite a few tangos through the years, so I thought it might be time to record them in order to preserve the soul and rhythm of the tango for string ensembles only. The tango can be intense, sentimental, sensual and passionate, as well as aggressive, rough and aching; both complex and simple at the same time.

Atle Sponberg

El Choclo, *La Cumparsita* and *Canaro en Paris* are from the early era of the tango, called “la Guardia Vieja” (the old guard). *El Choclo* is from 1903, *La Cumparsita* from 1916 and *Canaro en Paris* from 1925. They were composed as dance music, and were originally in a rather simple form. But through the years and after countless interpretations the arrangements became more free, featuring altered harmonies, new variations on the original themes, and “spoken” phrasing, a popular way of phrasing the music to resemble spoken language. At the end of *Canaro en Paris*, which is dedicated to the Uruguayan violinist and tango orchestra leader Francisco Canaro, a more virtuosic theme appears, using large numbers of sixteenth notes. *La Cumparsita* has also been given similar variations at the end. These variations made the music fun and challenging for the musicians to play, but were also a way of signalling to the dancers that the end was approaching, so they could intensify their energy and their moves in order to conclude their dance with the same bravura as the musicians.

Milonga de mis amores is in a somewhat more playful and lively rhythm, which was played and danced together with the tango. It features what is called a milonga rhythm, which is said to have emerged from the Cuban habanera.

A third important element in the tango tradition is the waltz, a dance with a 3/4 time signature. This is most likely the result of a specifically Argentinian sense of logic proposing that tango steps can more or less be danced to a waltz beat. A typical example of this is *Romance de Barrio*, by bandoneonist Anibal Troilo. *La Partida*, by the way, is known by many different names, and is also played outside tango circles. In Argentina it is often called *Quiero ser tu sombra* (I Want to Be Your Shadow), but it is most well known as a song of farewell — *la partida*.

In *Lagrimas negras* (Black Tears) we hear an example of a Cuban bolero. The bolero is regarded as the successor to the habanera, which is known as one of the sources of the tango. The African roots of popular music were much more evident in Cuba than in

Argentina, explaining why syncopation plays a more substantial role in Cuban than Argentinian music.

The common origins of the habanera and the tango can be traced as far back as the French contredanse, which in turn derived from the English country dance from centuries past. The French plantation owners and their slaves brought it with them from Haiti to Cuba, among other places. There it was called contradanza, and formed the basis of the Cuban rhythm danzón. This, in turn, developed into the habanera, the cha-cha-cha and the mambo, to mention just a few of the influential and famous dances that emerged from this background. It then continued to wander throughout South America, and became the source of the Argentinian tango and the milonga rhythm.

El diablo suelto (Devil on the Loose), by Heraclio Fernandez, is a Venezuelan waltz variant that has become so fast and virtuosic that it is barely recognisable, and the style is better known under the name Joropo. It is in 3/4 time, but is characterised by its playful man-

ner of imitating 6/8 and 3/2 time signatures at the same time.

Retrolonga is a milonga recently composed by Sverre Indris Joner, who has written the arrangements for all the traditional tangos included here. It was originally composed for the band Electrocutango, and incorporates significant elements of the Brazilian samba-reggae tradition. He later arranged a version for orchestra, where the focus on the drums was replaced by a virtuosic “conversation” between the various instruments of the orchestra.

Astor Piazzolla began by composing “traditional” tangos, but after studying composition he established his own style, called *nuevo tango* — new tango. He liberated himself from many of the formal limitations of the dance tango, and explored elements that were seldom used in the tango genre. The most noticeable of these are features of baroque music, jazz, Gypsy music and contemporary music. At the same time, it is clear that he maintains many of the core

elements of the tango. For example, he uses an extremely free and speech-like rhythm in the composition of phrasing for the soloists, who in his orchestra were mainly the violin and bandoneon players. This sort of “tango rubato”, where the accompaniment deliberately does not follow the soloist’s rhythmic capers, creates a highly distinctive type of tension and intensity that is very typical among tango compositions.

Soledad, *Ave Maria* and *Oblivion* represent his most romantic and mournful side, while *Escualo* (which means shark, for which he was passionate about fishing) is dedicated to his violinist, Fernando Suarez Paz. The story is that Suarez Paz pestered him to write a piece especially for him. He was most likely imagining a lovely, romantic piece. Piazzolla fulfilled his wish with the most technically demanding piece he could come up with, *Escualo*.

When you are writing arrangements of the tango and other Latin American music for classical string orchestras, there are some special challenges. Most of these involve

how one can incorporate all the musical elements that are not included as part of the notation. Things that the musicians just know because they know the style, but that are not written down, and are often very difficult to notate. In the tango one often talks about playing ‘con mugre’ (with ‘dirt under your nails’), which is a way of describing all the small nuances in the playing that must be there if it is going to feel right, but that are not necessarily ‘correct’ on the instrument. This often involves untraditional ways of creating added sounds and effects while you are playing, or the way you use accents, staccato, glissando and crescendo, at a subtle and detailed level that is often difficult to distinguish from a particular musician’s personal style. How much of this can be marked in the music notation? I am constantly experimenting to find a good balance that does not include so much information that it becomes impossible to read/play, but enough to give it a reasonably authentic character.

Sverre Indris Joner
Arranger, pianist and composer

Atle Sponberg Fiolin

Atle Sponberg har markert seg som en mangstrengt musikanter. Han er aktiv som solist, kammermusiker og orkesterleder og har turnert overalt i Norge, og har reist på festivaler over hele Europa, i USA og i Australia.

Sponberg har vært solist med Oslo Filharmoniske Orkester, Kringkastingsorkestret, Bergen Filharmoniske, Det Norske Blåseensemble, Trondheim Symfoniorkester, Trondheimsolistene, Kristiansand Symfoniorkester, Tromsø Kammerorkester, Pori Sinfonietta i Finland, Norrbotten kammerorkester, Northern BBC Orchestra, Ulster Symphony Orchestra. Han har samarbeidet med dirigenter som Rolf Gupta, Ari Rasilainen, Walter Weller, Andrew Manze, Øyvind Gimse, Terje Tønnesen og Bryden Thompson. Som kammermusiker har han gjestet festivaler i England, Irland, Finland, Italia, Tyskland, Danmark, Sverige, Nederland, Australia og Norge.

TANGO 4 STRINGS

Sponberg har spilt med Adrian Brendel, Pyla Mitchell, Christian Poltera, Kathryn Stott, Nicholas Dautricourt, Jan-Erik Gustafsson, Alexander Sitkovetsky, Piers Lane, Henning Kraggerud, Arvid Engegård, Juliet Jopling, Håvard Gimse, Øyvind Gimse, Øystein Birkeland, Knut Erik Sundquist og Vertavokvartetten.

Sponberg har en rekke CD-utgivelser: Den kritikerroste CD-en *Quietude* med Gjøvik Sinfonietta, *Tango for 3*, flere CD-er med Engegårdkvartetten og innspillinger med ny musikk av blant andre Antonio Bibalo, Randall Meyers, Ståle Kleiberg og Nikolai Apollyon. I tillegg har Sponberg lang erfaring og har gjort seg bemerket innen tidligmusikk og argentinsk tango.

Sponberg er fast medlem av Det Norske Kammerorkester, kunstnerisk leder for Orkester Innlandet, og spiller tango i en rekke ensembler, blant annet med bandoneonistene Marcelo Nisinman, Åsbjør Ryeng, Andreas Rokseth og Per Arne Glorvigen.

Atle Sponberg spiller på en fiolin laget av Giovanni Battista Guadagnini i Milano i 1752, som er utlånt av Sparebankstiftelsen.

14

15

ATLE SPONBERG

Atle Sponberg Violin

Atle Sponberg has earned a reputation as a multifaceted musician. He is active as a soloist, chamber musician and orchestra leader, has toured throughout Norway, and has played at festivals all over Europe, in the USA and in Australia.

Sponberg has performed as a soloist with the Oslo Philharmonic Orchestra, the Norwegian Radio Orchestra, the Bergen Philharmonic Orchestra, the Norwegian Wind Ensemble, the Trondheim Symphony Orchestra, the Trondheim Soloists, the Kristiansand Symphony Orchestra, the Tromsø Chamber Orchestra, the Pori Sinfonietta in Finland, Nordbotten Chamber Orchestra, the Northern BBC Orchestra and the Ulster Symphony Orchestra. He has collaborated with conductors including Rolf Gupta, Ari Rasilainen, Walter Weller, Andrew Manze, Øyvind Gimse,

Terje Tønnesen and Bryden Thompson. As a chamber musician he has appeared at festivals in England, Ireland, Finland, Italy, Germany, Denmark, Sweden, the Netherlands, Australia and Norway.

Sponberg has played with musicians including Adrian Brendel, Prya Mitchell, Christian Poltera, Kathryn Stott, Nicholas Dautricourt, Jan-Erik Gustafsson, Alexander Sitkovetsky, Piers Lane, Henning Kraggerud, Arvid Engegård, Juliet Jopling, Håvard Gimse, Øyvind Gimse, Øystein Birkeland, Knut Erik Sundquist and the Vertavo String Quartet.

Among Sponberg's many recordings are the critically acclaimed *Quietude* with the Gjøvik Sinfonietta, *Tango for 3*, several CDs with the Engegård Quartet and releases featuring new music by Antonio Bibalo, Randall Meyers, Ståle Kleiberg and Nikolai Apollyon, among others. He also has many years of experience in the areas of early music and Argentinian tango.

Sponberg is a permanent member of the Norwegian Chamber Orchestra and is the artistic director of Orkester Innlandet. He plays tango in a number of ensembles with bandoneonists Marcelo Nisinman, Åsbjørge Ryeng, Andreas Rokseth and Per Arne Glorvigen, among others.

Atle Sponberg plays on a violin made in 1752 by Giovanni Battista Guadagnini in Milan, on loan from the Savings Bank Foundation DNB.

Ann-Helen Moen Sopran

Sopran Ann-Helen Moen er en svært allsidig sanger, kjent for sine musikalske tolkninger av et bredt repertoar som spenner fra tidlig barokk til de store romantiske komponistene og samtidsmusikk, på såvel konsert- som på operascenen.

Sammen med Liv Glaser (hammerklaver), har hun spilt inn Mozarts lieder for SIMAX Classics. Hun opptrer jevnlig med alle norske og danske orkestre, og samarbeider med Engegårdkvartetten og pianister som Christian Ihle Hadland, Håvard Gimse, Liv Glaser og Ingrid Andsnes. Av dirigenter hun har sunget med, kan nevnes Ed Gardner, Masaaki Suzuki, Rinaldo Alessandrini, William Christie, Harry Christophers, Sir Andrew Davis, Paul McCreeh, Eivind Gullberg Jensen, Philippe Jordan, Kristjan Järvi, Andrew Litton, Susanna Mälkki og Juanjo Mena.

Moen studerte med Susanna Eken ved Operaakademiet i København. Etter endt studietid, fulgte tre år som solist ved operaen i Graz Østerrike.

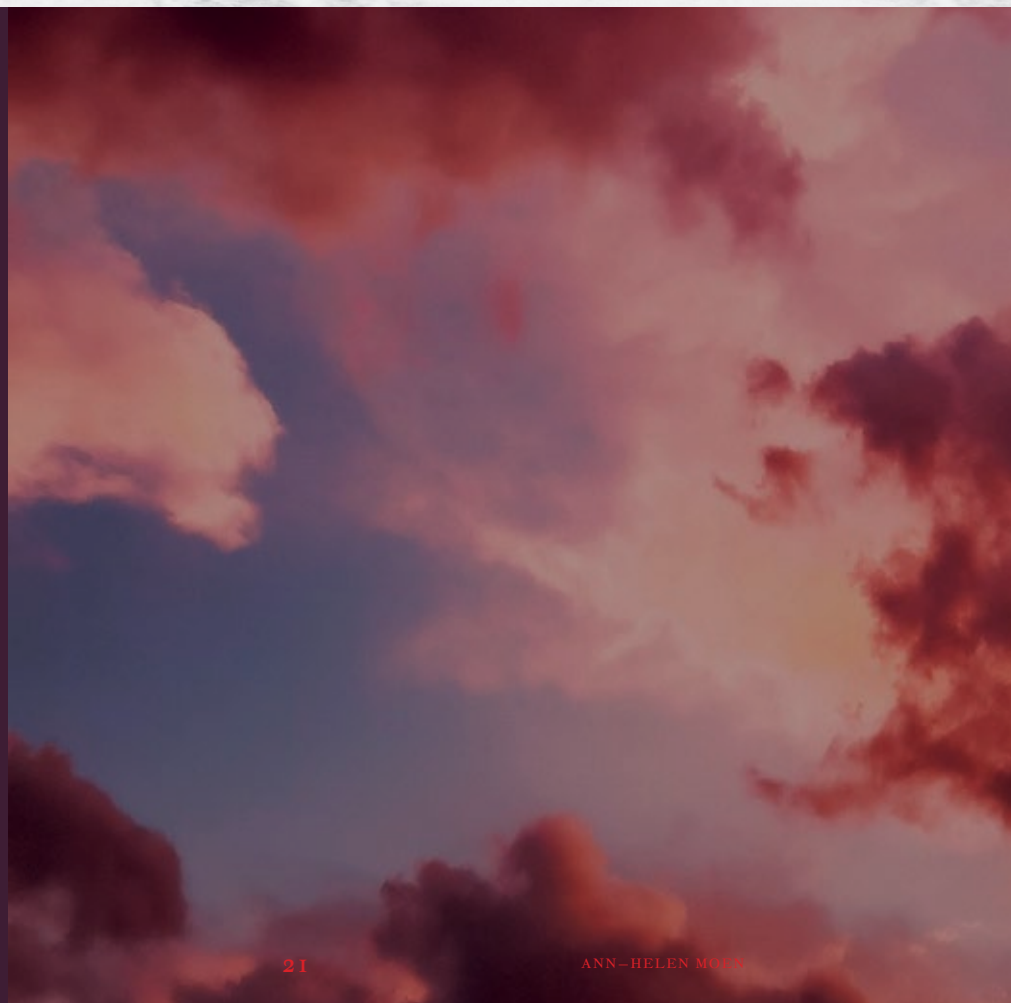

Ann-Helen Moen Soprano

Soprano Ann-Helen Moen is an extremely versatile singer who is known for her musical interpretations of a broad repertoire ranging from the early baroque to the great romantic composers and contemporary music. She performs both in concerts and in operas.

Together with Liv Glaser on fortepiano she has recorded Mozart's Lieder for SIMAX Classics. She performs regularly with all the Norwegian and Danish orchestras, and collaborates with the Engegård Quartet and pianists such as Christian Ihle Hadland, Håvard Gimse, Liv Glaser and Ingrid Andsnes. Conductors she has sung with include Ed Gardner, Masaaki Suzuki, Rinaldo Alessandrini, William Christie, Harry Christophers, Sir Andrew Davis, Paul McCreech, Eivind Gullberg Jensen, Philippe Jordan, Kristjan Järvi, Andrew Litton, Susanna Mälkki and Juanjo Mena.

Moen studied with Susanna Eken at the Opera Academy in Copenhagen. Upon completing her studies she was engaged as a soloist at the Graz Opera in Austria for three years.

Orkester Innlandet

Orkester Innlandet er et profesjonelt ensemble som siden starten under navnet Gjøvik Sinfonietta i 1990 har gitt publikum en lang rekke gode konsertopplevelser. Fiolinist og bydirigent Rolf Bækkelund var initiativtaker til ensemblet. Siden år 2000 har Gjøviks internasjonalt anerkjente fiolinist Atle Sponberg med bakgrunn fra Gjøvik kunst- og kulturskole vært kunstnerisk leder. Ved siden av klassiske konserter legger orkesteret vekt på sjangeroverskridende produksjoner, og har flere kritikerroste CD-er og konsertproduksjoner bak seg.

Orkester Innlandet

Orkester Innlandet is a professional ensemble that, since its establishment in 1990 as the Gjøvik Sinfonietta, has offered audiences a wide variety of outstanding concert experiences. Violinist and municipal conductor Rolf Bækkelund founded the ensemble. Since 2000, Orkester Innlandet's artistic director has been Gjøvik's internationally respected violinist Atle Sponberg, a former student of the Gjøvik School of the Arts. In addition to concerts featuring classical music, the orchestra focuses on genre-transcending productions, resulting in several critically acclaimed CDs and concert productions.

Musikere/ Musicians

Fiolin/Violin:

Atle Sponberg (solo),
Bjarne Magnus Jensen,
Magnhild Skomedal Torvanger,
Ellen Samdal,
Olaf Aasen,
Maren Nygård,
Eleanor Corr,
Elisabeth Lie,
Marius Røe Nåvik,
Guro Hilmen

Bratsj/Viola:

Bergmund Waal Skaslien,
Angelika Faber Karsrud,
Einy Langmoen

Cello:

Hilde Sponberg Hansen,
Tine Johnsgaard,
Ida Malene Christensen

Kontrabass/Double bass:

Steinar Haugerud

Kvintett og solo/ Quintet and solo

Solofiolin/Solo violin:

Atle Sponberg

Fiolin/Violin:

Bjarne Magnus Jensen,
Eleanor Corr

Bratsj/Viola:

Jon Sønstebo

Cello:

Hilde Sponberg Hansen

Kontrabass/Double bass:

Steinar Haugerud

RECORDED IN JAR CHURCH, BÆRUM, 12–14 OCTOBER 2020,
AND IN SOFIENBERG CHURCH, OSLO, 4 MAY 2021 (TRACKS 2, 8 & 11)

PRODUCER: VEGARD LANDAAS

BALANCE ENGINEER: THOMAS WOLDEN

EDITING: VEGARD LANDAAS

MASTERING: THOMAS WOLDEN

BOOKLET NOTES: ATLE SPONBERG / SVERRE INDRIS JONER

ENGLISH TRANSLATION: SHARI NILSEN

BOOKLET EDITOR: HEGE WOLLENG

COVER DESIGN: ANETTE L'ORANGE—BLUNDERBUSS

COVER ILLUSTRATION: PEXELS CC LICENCE

ARTIST PHOTO (SPONBERG): ETTORE CAUSA

ARTIST PHOTO (MOEN): BØRRE EIRIK HELGERUD

ARTIST PHOTO (ORKESTER INNLANDET): INGVIL SKEIE LJONES

THIS RECORDING HAS BEEN MADE POSSIBLE WITH SUPPORT FROM:

ARTS COUNCIL NORWAY / THE AUDIO AND VISUAL FUND

CREO — THE UNION FOR ARTS AND CULTURE

INNLANDET COUNTY MUNICIPALITY

GJØVIK MUNICIPALITY

LWC1230
© 2021 LAWQ | © 2021 LAWQ CLASSICS
WWW.LAWQ.NO

Tango 4 strings

01. *Romance de Barrio*—02:42

Aníbal Troilo (1914—1975)

Arr. Sverre Indris Joner

02. *La Cumparsita*—04:35

Gerardo Matos Rodríguez (1897—1948)

Arr. Sverre Indris Joner

03. *Variations over Lagrimas negras*—04:13

Miguel Matamoros (1894—1971)

Arr. Sverre Indris Joner

04. *Oblivion*—04:51

Astor Piazzolla (1921—1992)

Cello solo: Hilde Sponberg Hansen

05. *La Partida*—03:20

Trad. / Arr. Sverre Indris Joner

Violin solo: Atle Sponberg /

Bjarne Magnus Jensen (Jazz solo)

06. *Retrolonga*—04:20

Sverre Indris Joner (*1963)

07. *Ave Maria*—05:58

Astor Piazzolla

Soprano solo: Ann-Helen Moen

08. *Escualo*—03:21

Astor Piazzolla

09. *Soledad*—07:55

Astor Piazzolla

10. *Milonga de mis amores*—02:49

Pedro Laurenz (1902—1972)

Arr. Sverre Indris Joner

11. *El diablo suelto*—02:46

Heraclio Fernández (1851—1886)

Arr. Sverre Indris Joner

12. *Canaro en Paris*—03:15

Alejandro Scarpino (1904—1970)

Juan Caldarella (1891—1978)

Arr. Sverre Indris Joner

13. *El Choclo*—03:53

Ángel Villoldo (1861—1919)

Arr. Sverre Indris Joner